

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

SARAH J.
MAAS

GÖKYÜZÜ ve
NEFES HANESİ

DE
X

DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Cam Şato Serisi

Cam Şato
Karanlık Taç
Ateşin Varisi
Gölgeler Kraliçesi
Fırtınalar İmparatorluğu
Şafak Kulesi
Kül Krallığı

Dikenler ve Güller Sarayı Serisi

Dikenler ve Güller Sarayı
Sis ve Öfke Sarayı
Kanatlar ve Küller Sarayı
Buz ve Yıldızı Sarayı
Gümüş Alevler Sarayı

Hilal Şehir Serisi

Toprak ve Kan Hanesi

HİLAL ŞEHİR 2

GÖKYÜZÜ VE NEFES HANESİ

Orijinal adı: *Crescent City -2- House Of Sky And Breath*

© 2022, Sarah J. Maas

Yazan: Sarah J. Maas

Çeviren: Seyhan Dönmez

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu eserin Türkçe yayın hakları Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla yayınlanmıştır.

1. baskı / Nisan 2022 / ISBN 978-625-8021-67-7

Sertifika no: 44919

Kapak uygulama: Serçin Çabuk

Kapak resmi ve vinyet: Carlos Quevedo

Harita: Virginia Allyn

Grafik uygulama: Hülya Aktaş

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 / **e-posta:** satis@de.com.tr

GÖKYÜZÜ ve
NEFES HANESİ

SARAH J.
MAAS

Çevirmen: Seyhan Dönmez

*Gözü pek bir temsilci ve gerçek bir dost olan
Robin Rue'ya*

LUNATHION

MELEKLER KAPISI

HİLAL ŞEHİR

MERKEZ İŞ BÖLGESİ

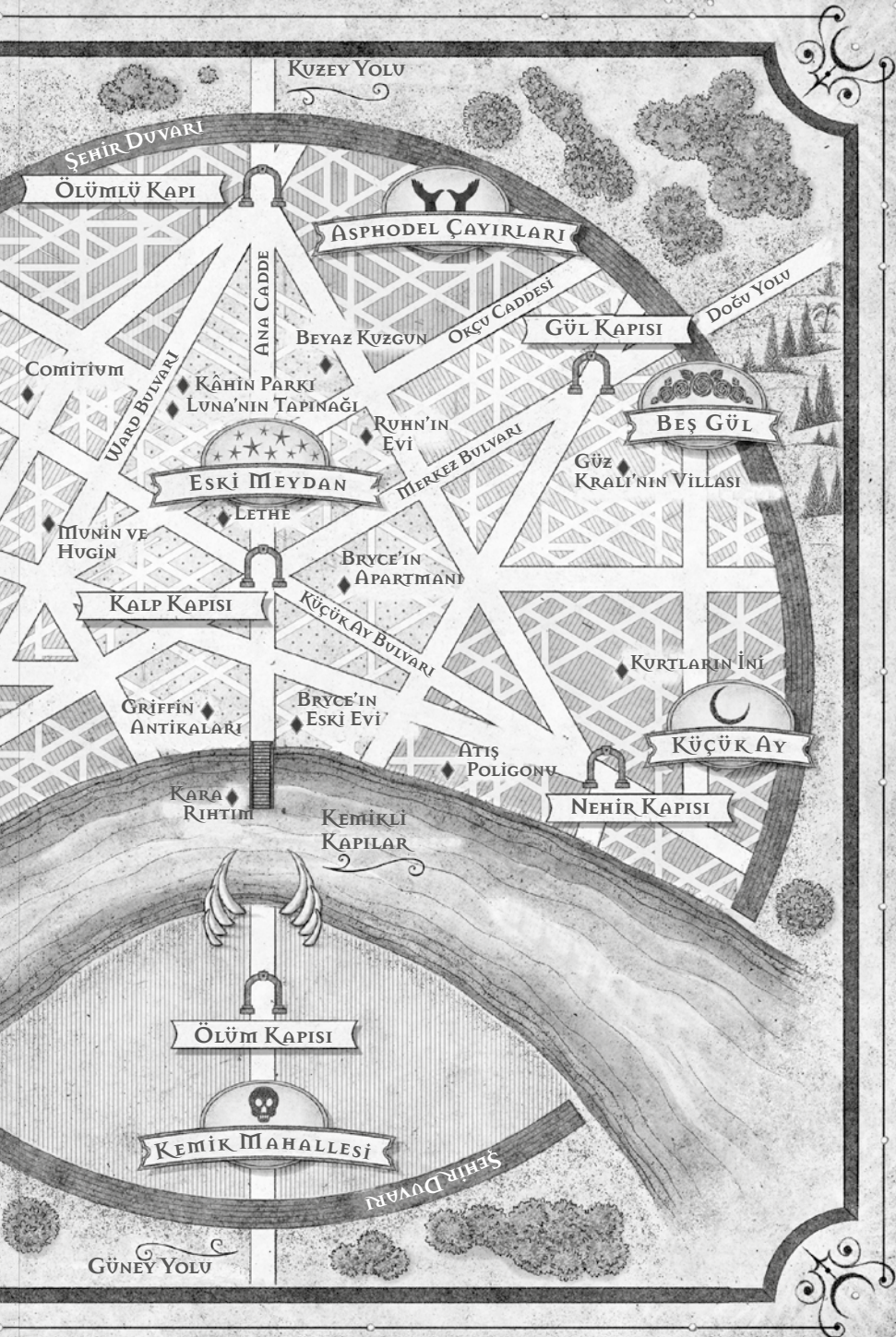
ET PAZARI

TÜCCARLAR KAPISI

BATI YOLU

ISTROS NEHRİ

MIDGARD'IN DÖRT HANESİ

*Sonsuz Şehir'deki İmparatorluk Senatosu tarafından
33 V.E.'de kararlaştırıldığı gibidir*

TOPRAK VE KAN HANESİ

Şekil değiştirenler, insanlar, cadılar, sıradan hayvanlar ve Cthona'nın seslendiği ve bazıları Luna tarafından seçilen diğerleri

GÖKYÜZÜ VE NEFES HANESİ

Malakim (melekler), Feyler, elementaller, periler* ve Solas tarafından kutsananlar, bazıları Luna tarafından tercih edilir

NİCE SUYUN HANESİ

Nehir ruhları, mer, su canavarları, nemfler, kelpiler, nökkklar ve Ogenalar tarafından izlenen diğerleri

ALEV VE GÖLGE HANESİ

Daemonaki, Azriller, tayflar, vampirler, draki, ejderhalar, ruh çağırıcılar ve Urd'un kendisinin bile göremediği birçok kötü ve isimsiz şey

*Periler, Düşüş'e katılımlarının bir sonucu olarak Hanelerinden atıldılar ve çoğu bunu kabul etmeyi reddetse de artık İkinci Derece olarak kabul ediliyorlar.

Önsöz

Sofie iki haftadır Kavalla ölüm kampındaydı ve hâlâ hayattaydı.

İki hafta geçmişti ve muhafızlar –hepsi de dehşet kurduydu– hâlâ onu fark etmemişti. Her şey plana uygun gitmişti. Sığır arabasında geçirdiği günlerde üstüne sinen kötü koku sayesinde kanının kokusunun onu ele vermesinden kurtulmuştu. Diğerleriyle birlikte kampın tuğla binalarının arasından geçirilirken de bu koku gizlemişti onu. Bu yeni cehennem, savaş devam ederse Asterilerin kurmay planladığı kampın ancak küçük bir modeliydi.

İki haftada bu koku her zerresine sinmiş, kurtların keskin burunlarını bile atlatmıştı. Bu sabah kahvaltı kuyruğunda bir muhafızın yarım metre ötesinde durduğu halde muhafız dönüp onu koklamamıştı.

Küçük bir zafer. Son günlerde mutluluk veren tek zaferi.

İsyancıların Ophion'daki üslerinin yarısı düşmüştü. Yakında başkaları da düşecekti. Ama şimdi onun için yalnızca iki yer vardı: burası ve bu akşam gideceği Servast limanı. Oraya tek başına, yürüyerek de olsa, kolayca gidebilirdi. İnsan ve Vanir kimlikleri arasında geçiş yapabilmenin ender görülen avantajlarından biriydi bu; elbette Dalış yapmış eşine az rastlanır bir insan olmanın da.

Bu, teknik olarak onu Vanir yapıyordu. Ona uzun bir ömür ve ailesinin sahip olmadığı ve olamayacağı avantajlar kazandırıyor-du. Ailesi cesaretlendirmiş olmasaydı belki de Dalış yapmazdı, kazanacağı şifa yeteneği sayesinde türünü öldürmek için tasarlanmış bir dünyada fazladan korumaya sahip olacaktı. Bunu gözden irak arka sokaklarda, yasadışı bir Dalış merkezinde yapmıştı; pis bakışlı bir satir Bağlantı görevini yerine getirmiş, ritüelin bedeli olarak

ilk ışık bu satire verilmişti. Sofie o zamandan beri yıllarca insanlığını bir pelerin gibi giyip çıkarmayı öğrenmişti. Vanir'lerin bütün özelliklerine sahip olduğu halde hiçbir zaman bir Vanir olmamıştı. Ne kalben ne de ruhen.

Ama bu gece... bu gece Sofie canavarı birazcık serbest bırakmakta sakınca görmüyordu.

Arkasında, dikenli tellerin önünde çamura çömelmiş bir düzine küçük form yüzünden bu kolay bir yolculuk olmayacaktı.

On üç yaşındaki erkek kardeşi beş oğlan, altı da kız çocuğu toplamıştı; şimdi de sürüsünü bekleyen bir çoban gibi başlarında nöbet tutuyordu. Emile çocukların hepsini şu anda on metre ilerideki barakada gözcülük yapan nazik bir güneş rahibinin yardımıyla ranzalardan toplamıştı.

Çocuklar soluk tenli ve zayıftı. Gözleri fazla kocaman, fazla ümitsizlik doluydu.

Sofie hikâyelerini öğrenme gereği duymuyordu. Muhtemelen onunkiyile aynıydı: İsyancı insan ana babaları ya yakalanmış ya da satılmıştı. Sofie'nin hikâyesi ikincisiydi.

Sofie dehşet kurtlarına yakalanmaktan tamamen şans eseri kurtulmuştu, en azından şimdiye dek. Üç yıl önce üniversitenin kütüphanesinde arkadaşlarıyla birlikte geç saatlere kadar ders çalıştığı bir gece eve geldiğinde kırık camları ve parçalanmış ön kapıyı görmüş, yaşadıkları banliyö evinin dış cephesine sprey boyayla yazılan yazıyı fark edince *-İSYANCI PİSLİKLER-* koşarak kaçmıştı. Ön kapıda nöbet tutan dehşet kurdu muhafızının onu görmemiş olmasını sadece Urd'a borçlu olabilirdi.

Sonradan annesi ve babasının öldüğünü teyit etmeyi başarmıştı. Geyik ve dehşet kurdu sorguculardan oluşan bir elit birlik onları korkunç işkencelerle öldürmüştü. Sofie'nin aylarca uğraşarak Ophion kanalıyla elde ettiği rapor da büyükanne ve büyükbabasının kuzeydeki Bracchus kampına gönderildiğini, diğer yaşlılarla birlikte kurşuna dizilip cesetlerinin toplu mezara atıldığını ortaya çıkarmıştı.

Kardeşine gelince... Sofie şimdiye kadar Emile'e ne olduğuna dair hiçbir şey öğrenememişti. Yıllardır Emile ve ailesine dair bil-

gi kırıntıları karşılığında Ophion isyancılarıyla çalışıyordu. Bu bilgilerin karşılığında yaptıklarını aklına dahi getirmek istemiyordu. Casusluk, Ophion'ın istediği bilgileri elde etmek için öldürdüğü insanlar... hepsi ağır bir pelerin gibi ruhuna çöküyordu.

Ama sonunda Ophion için yeterince iş yaptığından Emile'in her şeye rağmen hayatta kaldığını ve buraya gönderildiğini haber vermişlerdi. Nihayet kardeşinin nerede olduğunu öğrenmişti. Buraya gelmek için Komutanlık'tan izin almayı başarmak, aşması gereken bir diğer labirent olmuştu.

Sonunda Pippa'nın desteğine başvurması gerekmişti. Komutanlık sadık ve azimli askeri, elit Şafak biriminin lideri Pippa'yı dinlerdi. Hele ki şimdi Ophion bu kadar çok kayıp vermişken. Diğer taraftan Sofie bir yarı-insan olarak kıymetinin farkındaydı ama damarlarındaki Vanir kanı yüzünden ona hiçbir zaman tam olarak güvenmezlerdi. O yüzden arada bir Pippa'ya işi düşerdi. Tıpkı Şafak birliği görevlerinde Pippa'nın da ona işi düştüğü gibi.

Pippa'nın yardım etmesinin nedeni dostluk değildi. Sofie, Ophion isyancı şebekesinde dostluk diye bir şey olmadığından adı gibi emindi. Ama Pippa fırsatçıydı ve bu operasyon yolunda giderse ne kazanacağını, Sofie zaferle dönerse Komutanlık'ta kapıların ona daha da açılacağını biliyordu.

Komutanlık planı onayladıktan bir hafta sonra ve ailesi evlerinden alındıktan üç yıl sonra Sofie Kavalla'ya girdi.

Sofie kamptan bir kilometre kadar uzakta karşısına dehşet kurtlarından oluşan yerel bir devriye çıkana kadar bekledi. Devriyeler Sofie'nin paltosunun içine yerleştirdiği sahte isyancı evraklarını hemen buldular. Sofie'nin Asterilere karşı sürdürülen bu savaşın son parçası olabilecek bilgiyi de yanında taşıdığından ama bu bilginin kafasının içine gizlenmiş olduğundan haberleri bile yoktu.

Savaşı sona erdirebilecek darbe.

Ophion bunu Sofie Kavalla'ya gitmeden önce öğrendiğinde artık çok geçti, Sofie nihayet yıllardır hazırlandığı görevi başarıyla yerine getirmişti. Tutuklanmadan önce Pippa ve Ophion'a o istihbaratı ele geçirdiğini haber vermişti. Artık onu ve Emile'i geri getirme konusunda verdikleri sözden dönemezlerdi. Bunun bed-

linin ağır olacağını biliyordu, bilgiyi gizlice elde etmişti ve şimdi de teminat olarak kullanıyordu.

Ama bu sonraki işti.

Dehşet kurtları Sofie'yi iki gün sorguladı. Sonra da Sofie'nin insan türünden aptal bir kız olduğuna, belgeleri de onu kullanan sevgilisinin verdiği kanaat getirdiler ve onu da diğerleriyle birlikte sığır arabasına attılar.

Yan dal olarak tiyatroyu seçmesinin bu kadar işine yarayacağı hiç aklına gelmezdi. Biri tırnaklarını sökerken performansını eleştiren en sevdiği profesörün sesini duyacağı da. Bir zamanlar sahnede sergilediği içtenlikle itirafta bulunuyormuş gibi numara yapacağı da.

Acaba Komutanlık bu oyunculuk yeteneğini onlara karşı da kullandığını biliyor muydu?

Bu da onu alakadar etmiyordu. En azından yarına kadar. Bu akşam önemli olan tek şey şimdi meyvelerini vermeye başlayan korkusuz plandı. İhanete uğramamışsa, Komutanlık gerçeğin farkına varmamışsa bir tekne onları Panger'a'dan götürmek için yirmi mil açıkta bekleyecekti. Sofie etrafındaki çocuklara bakıp üç yolcu olacağını bildirdiği için teknede hepsine yetecek kadar yer olması için dua etti.

Kavalla'daki ilk bir buçuk haftasını kardeşini bir an olsun görebilmeyi, büyük kampın neresinde olduğuna dair bir ipucu bulabilmeyi umarak geçirmişti. Sonra, birkaç gün önce, onu yemek kuyruğunda görmüştü. Yaşadığı şoku, sevinci ve acıyı gizlemek için tökezlemiş gibi yapmıştı.

Kardeşi çok uzamıştı. Babaları kadar uzundu. Zayıf ve çelimsizdi, hiç de on üç yaşında sağlıklı bir oğlan gibi durmuyordu, yine de yüzü... bu Sofie'nin birlikte büyüdüğü yüzdü. Ama ufukta beliren erkekliğin ilk işaretlerini göstermeye başlamıştı.

Bu akşam Sofie kardeşinin kaldığı yatakhaneye girme fırsatını bulmuştu. Üç yıla ve katlandıkları onca acıya rağmen kardeşi de onu anında tanımıştı. Emile diğerlerini de getirmek için yalvarmıştı Sofie onu hemen alıp götürecekti.

Şimdi arkasında çömelmiş on iki çocuk vardı.

Yakında alarmlar çalmaya başlayacaktı. Sofie burada her şey için farklı sirenler olduğunu öğrenmişti. Uyanmalarını, yemek vaktini, denetimleri haber vermek için.

Çöken sis bir kuşun dokunaklı ötüşüyle dalgalandı. *Tehlike geçti.*

Sofie güneş rahibine ve hizmet ettiği tanrıya sessizce teşekkür ederek paramparça olmuş elini elektrikli tellere doğru kaldırdı. Tellerin gücü çatırtılarla içinden geçerken tırnakları sökülmüş parmak uçlarına da kamçı izlerine de bakmadı, hatta ellerinin ne kadar uyuşuk ve kaskatı olduğunu bile hissetmedi.

Güç yüzeyde dolanıp, içine doldu ve Sofie'ye *dönüştü*. İsteddiği gibi kullanması için onun oldu.

Tek bir düşünceyle tellerin gücünü yeniden dışarı yöneltti, metali kavrayan parmak uçlarından kıvılcımlar çıktı. Metal elinin altında önce turuncuya, sonra kırmızıya döndü.

Sofie avucuyla telleri kesmeye başladı, teni o kadar kızgındı ki metal ve tel ikiye bölündü. Emile bağırılmaları için diğerlerine bir şeyler fısıldıyordu ama Sofie oğlanlardan birinin, "*Cadı*" diye mırıldandığını duydu.

Sıradan insanlar Vanir yeteneklerine sahip olanlardan, bu kadar muazzam bir gücü elinde bulunduran dişilerden korkardı. Sofie çocuğa bedeninden geçenin cadı gücü olmadığını söylemedi. Bu eşine çok daha az rastlanır bir şeydi.

Tellerin geri kalanını da kesip arasından geçebileceği kadar aralarken eli soğuk toprağa değdi. Çocuklar tellere doğru yaklaştı ama Sofie durmalarını işaret edip tellerin ötesindeki açıklığı gözden geçirdi. Kampı eğreltiotlarından ve yüksek çam ağaçlarından ayıran yolda kimsecikler yoktu.

Ama tehlike arkadan gelecekti. Sofie kampın köşelerine yerleştirilmiş gözetleme kulelerine doğru döndü, kulelerde keskin nişancı tüfeklerini yola çevirmiş nöbet tutan muhafızlar vardı.

Sofie derin bir nefes aldı, bedeni tellerden çektiği güçle bir kez daha titredi. Kampın karşısındaki projektörler kıvılcımlar saçarak patlayınca muhafızlar bağırarak oraya döndü.

Sofie telleri birbirinden biraz daha ayırırken kolları geriliyor, metal avuçlarına batıyordu; çocuklara dönüp hırıladı *koşun, koşun, koşun...*

Dolunaya yaklaşmış olan ayın ışığında yırtık pırtık ve leke içindeki açık gri üniformaları fazla parlak kaçan küçük gölgeler tellerden fırlayıp çamurlu yolu geçerek sık eğreltiotlarının arasından dik koyağa daldılar. Dışarı en son Emile çıktı, uzamış boyu ve zayıf bedeni Sofie'de hâlâ şok etkisi yaratıyordu; hükmedebileceği güçler kadar acımasız bir şok.

Sofie bunu düşünmek istemiyordu. Emile'in peşinden koştu; açlıktan, ölesiye çalışmaktan, kampın insanı tüketen sefaletinden bitkin haldeydi. Çamurun içinde çıplak ayaklarını taşlar kesiyordu ama eğreltiotlarının arasından bakan solgun yüzleri görünce acısını pek duymaz oldu. "Çabuk, çabuk, çabuk" diye fısıldadı.

Kamyonet ancak belli bir süre bekleyecekti.

Kızlardan biri az ilerideki bayıra koşmak için ayağa kalkarken dengesini kaybetti ama Sofie kızı incecik kolundan tutup kaldırdı; koşarlarken eğreltiotları bacaklarına sürtünüyor, kökler ayaklarına dolanıyordu. Daha hızlı koşmak zorundaydılar. *Daha hızlı...*

Bir siren çalmaya başladı.

Sofie bu sireni daha önce hiç duymamıştı. Ama tiz çılgılığınan ne demek olduğunu anladı: *Firar*.

Sofie ve çocuklar tepeyi aştıktan sonra düşe kalka eğreltiotlarıyla kaplı koyağa inerken ağaçların arasından el fenerlerinin ışıkları vuruyordu. Demek dehşet kurtları insansı formdaydılar. Bu iyiydi çünkü insan formundayken karanlıkta çok iyi göremezlerdi. Bir taraftan da kötüydü çünkü silahlı oldukları anlamına geliyordu.

Sofie'nin soluğu kesilir gibi oldu ama odaklanıp gücünü hızla geriye doğru gönderdi. El fenerlerinin ışığı sönüverdi. İlk ışık bile gücü karşısında dayanamazdı. Bağırtilar duyuldu, acımasız erkek sesleri.

Sofie koşarak grubun başına geçti, Emile de kimse kaybolmasın diye en arkada kaldı. Yaşadığı dehşete rağmen Sofie'nin göğsü gururla kabardı.

Yakalanırlarsa kampa sağ dönmeyeceklerini biliyordu.

Sofie koyağın dik yamacını koşarak çıkarken bacakları yanıyor. Zayıflıktan diz kapakları dışarı fırlamış bacakları bedenlerini

zar zor taşıyormuş gibi görünen çocukların ne kadar zorlandığını düşünmek bile istemiyordu. Tepeye vardıklarında dehşet kurtları insanı sırtlarından insan sesine hiç de benzemeyen bir uluma tutturdular. Av çağrısıydı bu.

Sofie çocukları daha hızlı koşturmaya başladı. Sis, eğreltiotları, ağaçlar ve taşlar...

Oğlanlardan biri düşünce Sofie onu kucağına aldı, tüm dikkatini iç gömleğinin önünü kavrayan fazla narin ellere vermişti.

Çabuk, çabuk, çabuk...

Sonra yol göründü, kamyonet de. Ajan Gümüşyay onları bekliyordu.

Sofie onun gerçek adını bilmiyordu. Söylemesini istememişti, yine de ne –kim– olduğu hakkında bir fikri vardı. Ama o Sofie için her zaman Gümüş'tü. Ve beklemişti.

Oysa beklemeyeceğini söylemişti. Görevinin başında olmazsa Ophion'ın onu öldüreceğini söylemişti. *Pippa* onu öldürürdü. Ya da Şafak birliği askerlerinden birine yaptırırdı bu işi.

Ama Sofie'yle gelmiş, Sofie dün akşam yirmi dört saat sonra burada olmasını haber vermek için ilk ışık dalgasını –Vanirler ölüm kampında dolaşırken göndermeye cesaret edebildiği tek işaret-yollayana kadar iki hafta saklanmıştı.

Sofie Gümüşyay'a güçlerini kullanmamasını söylemişti. Bu işlerini çok daha güvenli ve kolay hale getirirdi ama o zaman Gümüşyay'ın kaçış için yeterince gücü kalmazdı. Ve Sofie'nin şu anda Gümüşyay'ın tüm gücüne ihtiyacı vardı.

Ay ışığında Gümüş'ün yüzü çaldığı imparatorluk üniformasının üzerinde solgun görünüyordu, saçları kasıntı subaylarındaki gibi arkaya taranmıştı. Yüzünü buruşturarak Emile'e, sonra da diğer on bir çocuğa baktı, alelade beyaz kamyonete kaç kişinin sığacağını hesaplamaya çalıştığı açıktı.

"Hepsi" dedi Sofie kamyonete atılırken, sesi gergin çıkıyordu. "Hepsi, Gümüş."

Gümüş anlamıştı. Zaten Sofie'yi her zaman anlamıştı.

Büyük bir zarafetle arabadan atlayıp arka kapıları açtı. Sofie bir dakika sonra kamyonetin ön tarafına, sıcaklığı yırtık pırtık giysiler

içindeki bedenine yayılan Gümüş'ün yanına sıkışmıştı. Gümüş gaz pedalını köklerken Sofie'nin nefesi tıkanır gibi oldu. Gümüş orada olduğuna, başardığına kendini inandırmak ister gibi başparmağıyla durmadan Sofie'nin omzunu okşuyordu.

Çocuklardan hiçbiri konuşmuyordu. Hiçbiri ağlamıyordu.

Kamyonet gecenin içine dalarken Sofie başarıp başaramayacaklarını merak ediyordu.

Servast limanına varmaları otuz dakika sürdü.

Sofie Gümüş'e yaslandı; Gümüş engebeli, virajlı yolda arabayı hızla sürmesine rağmen çocukların arabanın arkasına zulaladığı yiyecekleri bulmalarına yardım etti. Sadece üç kişilik yiyecek olmasına karşın çocuklar kısıtlı yiyeceği yetirmeyi biliyordu. Gümüş Sofie'nin de yemesi için ısrar etti. Kampta geçirdiği iki hafta Sofie'yi neredeyse enkaz haline getirmişti. Sofie bu çocukların aylarca nasıl dayandıklarını anlayamıyordu. Yıllarca. Kardeşi buna *üç yıldır* dayanıyordu.

Keskin bir virajı alırlarken Gümüş sessizce, "Geyik yakınlarda" dedi. "Bu sabah aldığım rapora göre Alcene'deymiş." Alcene buradan iki saat bile sürmeyen küçük bir şehirdi, imparatorluk birliğine cephane ve erzak taşınan kuzey-güney hattındaki demiryolu ağı olan Omurga boyunca uzanan en önemli depolardan biriydi. "Casuslarımız bu tarafa geldiğini söyledi."

Sofie'nin midesi kasıldı, yine de Gümüş'ün onun için getirdiği kıyafetleri ve ayakkabıları giymeye devam etti. "Dua et de kıyıya ondan önce varalım."

Gümüş güçlkle yutkundu. Sofie cesaretini toplayıp sordu: "Ya Pippa?"

Gümüş'ün çenesinde bir kas seğirdi. O ve Pippa yıllardır Komutanlık'ın gizli kademelerinde bir mevki elde etmeye çalışıyordu. Gümüş birkaç defasında Pippa'dan *çılgın bir fanatik* diye bahsetmişti, genellikle de Şafak birliği kimsenin sağ kalmadığı vahşice saldırılara öncülük ettiği zamanlarda. Ama Sofie Pippa'nın davaya bağlılığını anlıyordu, ne de olsa Sofie tamamen insan olarak büyümüştü. İnsanlara nasıl davranıldığını tam olarak öğrenmişti. Herhalde Pippa da hayatı boyunca Vanir'lerden aynı muameleyi görmüştü.

Gümüş'ün bazı şeyleri, bazı deneyimleri anlayabilmesi mümkün değildi.

"Henüz haber yok" dedi Gümüş. "Söz verdiği yerde olsa iyi eder." Her kelimesinden güvensizlik okunuyordu.

Yola devam ederlerken Sofie başka bir şey söylemedi. Onun için yaptıklarına rağmen, onun için taşıdığı anlama, bedenleri ve ruhları birbirine karışarak birlikte geçirdikleri sessiz saatlere rağmen elde ettiği istihbaratın detaylarını Gümüş'e anlatamazdı. Kimseye anlatamazdı, Komutanlık verdiği sözleri tutana kadar yapamazdı bunu.

Asteriler muhtemelen Sofie'nin neyi keşfettiğinin farkına varmışlardı. Kimseye bir şey söylememesi için Geyik'i peşine taktıklarına şüphe yoktu.

Ama şu anda asıl tehlike kokularını takip ederek Servast'a doğru aldıkları her kilometrede biraz daha yaklaşan dehşet kurtlarıydı. Durmadan dikiz aynasını kontrol ettiğine göre Gümüş de bunun farkındaydı.

İkisi birlikte birkaç şekil değiştiren kurdu alt edebilirlerdi, bunu daha önce de yapmışlardı. Ama Kavalla'dan firar edenlerin peşine birkaç taneden fazla kurt takacaklardı elbette. Karşlarına çıkarlarsa hayatta kalamayacakları kadar fazla.

Sofie bu ihtimale hazırlıklıydı. Kavalla'ya girmeden önce kristalini Komutanlık'a teslim etmişti. En önemli casuslarıyla bağlantı kurmalarını sağlayan o yegâne iletişim hattını. Küçük kuvars parçasını güvende tutacaklarını biliyordu. Tıpkı Gümüş'ün Emile'i güvende tutacağı gibi. Bunun için Sofie'ye söz vermişti.

Kamyonetten indiklerinde Servast limanını saran sis, Haldren Denizi'nin soğuk, karanlık suları üzerine yayılmıştı. Sis liman şehrinin eski taş evlerine doğru sokulurken parke taşlı sokaklarda lambaların ilk ışığı titreşiyordu. Kepenkleri indirilmiş pencerelerden hiç ışık sızıyor, koyu gölgelerin ve sisin içinde ne tek bir araba ne de yaya görünüyordu.

Sanki Servast sokakları onlar gelmeden boşaltılmıştı. Sanki Servast sakinleri –çoğu balıkçılıkla geçinen yoksul halk Nice Suyun Hanesi'yle ittifak halindeki insanlardan ve Vanir'lerden oluşuyor-

du– bu sise meydan okunamayacağına dair bir içgüdüyle evlerine kapanmıştı. Bu gece olmazdı.

Dehşet kurtları sinsice devriye gezerken olmazdı.

Gümüş önden gitti. Saçları taktığı şapkanın kenarlarından dışarı taşmıştı, sağını solunu kontrol ederek ilerlerken silahı her an davranabileceği şekilde belinde asılıydı. Sofie onun kendi gücüyle rahatça adam öldürebildiğini görmüştü ama bazen işi silahla halletmek daha kolay oluyordu.

Eski sokaklardan, boş pazar yerlerinden sessizce geçerlerken Emile Sofie'nin yanından ayrılmıyordu. Sofie kapalı kepenklerin arkasından gözlerin onu izlediğini hissedebiliyordu. Ama kimse yardımcı olmak için kapısını açmadı.

Sofie umursamadı. Tekne ona söylenen yerde beklediği sürece her şeyin canı cehennemeydi.

Neyse ki *Bodegraven* üç blok ötede, uzun ahşap bir iskelenin ucunda bekliyor, gümüş rengi harfler siyah gövdesinde parıltıyordu. Küçük buharlının lombarlarından birkaç ilk ışığın parıltısı görünse de güverte sessizdi. Emile bir an karşısında Luna'yı görmüş gibi soluksuz kaldı.

Sofie diğer Ophion tekneleri destek için limanın ötesinde bekliyor olsun diye dua ediyordu, tıpkı Komutanlık'ın kamptan getireceği değerli varlığa karşılık söz verdiği gibi. Değerli varlığın kardeşi olması umurlarında değildi. Tek önemsedikleri Sofie'nin kardeşinin yapabilecekleri hakkında onlara söyledikleriydi.

Sofie sokakları, iskeleleri, gökyüzünü gözden geçirdi.

Damarlarındaki güç kalbiyle aynı tempoda gümbürdüyordu. Bir kontra-nabız. Kemiklerini titreten bir davul, bir ölüm çanı. Bir uyarı.

Hemen gitmeleri gerekiyordu.

Sofie ileri atılacak oldu ama Gümüş koca eliyle onu omzundan kavradı.

"Buradalar" dedi o Kuzeyle aksaniyle. Keskin duyuları sayesinde kurtları Sofie'den daha iyi algılayabiliyordu.

Sofie gözlerini eğimli çatılarda, parke taşlarda, siste gezdirdi. "Ne kadar yakınımızdalar?"

EN ÖLÜMCÜL GÜÇ.
EN VAHŞİ TUTKU.
EN ACIMASIZ KADER.

“*Taht Oyunları*’nın *Buffy Vampir Avcısı* ile
buluştuğunu ve üzerine bir tutam da
E.L. James eklendiğini hayal edin.

—*Telegraph*

“Baş döndürücü, her fırsatta yarattığı merak uyandıran
sürprizleriyle sizi içine çeken bir girdap.”

—*Daily Mail*

Bryce Quinlan ve Hunt Athalar bir anlaşma yaptılar: Aralarındaki çekimin gücüne kapılmayacak ve Kış Gündönümü’nü bekleyecekler. Çünkü henüz kimse güvende değil. Fakat birbirlerine her yaklaştıklarında çakan kıvılcımlar, neredeyse tüm Hilal Şehir’i alevler içinde bırakmaya yeter.

Bryce ve Hunt isyancılara katılırken ve isyanın nedenlerini öğrenirken, çevrelerini güvende tutmak için susmak zorunda olduklarını fark ettiler. Ama bildiğiniz gibi ikisi de sessiz kalmak konusunda hiç de başarılı değiller...

Cam Şato, *Dikenler ve Güller Sarayı* serileri 37 dile çevrilen Sarah J. Maas *Hilal Şehir* serisinin ikinci kitabıyla ustalık eserini okurlarına hediye ediyor.

